

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.365 van 10 maart 1998
in de zaak A. 77.537/XII-932.**

In zake : Hans SIFFER
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. LAMON,
kantoor houdende te HASSELT,
Leopoldsplein 40

tegen :

1. de gemeente GENK, vertegenwoordigd door
het college van burgemeester en schepenen,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. COOLSAET,
kantoor houdende te OUDENAARDE,
Bourgondiëstraat 8,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof
Bevrijdingslaan 4, b1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hans SIFFER op
16 februari 1998 heeft ingediend om de schorsing bij
uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de
tenuitvoerlegging van de beslissing van 20 november 1997
van de gemeenteraad van Genk waarbij hem de tuchtstraf
van de terugzetting in graad wordt opgelegd en van het
besluit van 11 februari 1998 van de Minister van
Binnenlandse Aangelegenheden waarbij de beslissing van
de gemeenteraad wordt goedgekeurd;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 17 februari 1998
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 februari
1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
H. LAMON, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat
A. COOLSAET, die verschijnt voor de eerste verwerende
partij, en van Advocaat N. DE CLERCQ, die loco Advocaat
B. STAELENS verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Overwegende dat verzoeker op 28 mei 1997
uitgenodigd is voor een tuchtrechtelijk verhoor door de
gemeenteraad; dat de gemeenteraad op 19 juni 1997
besloten heeft hem met ingang van 1 juli 1997 de tucht-
straf "terugzetting in graad" van de graad A 5 (eerst-
aanwezend diensthoofd) naar de graad C 1 (tekenaar) op
te leggen wegens volgende tuchtinbreuken:

- "1. Het niet, onvolledig en frauduleus registreren
van dienstopdrachten, waarbij cafébezoek als
werkprestatie wordt gehonoreerd (herhaling van
identieke feiten uit het verleden, waarvoor
reeds een tuchtmaatregel werd getroffen);
(...)
2. Tekortkomingen aan de beroepsplichten cfm.
artikel 282 van de nieuwe gemeentewet; (...)
3. Het niet in mindering brengen op de verlof-
kaart 1996 van 11 genomen en op de dagstaat
door betrokkene vermelde verlofdagen.";

1.2. Overwegende dat de Vlaamse minister van
Binnenlandse Aangelegenheden het gemeenteraadsbesluit op

16 september 1997 niet goedgekeurd heeft om reden dat het tuchtdossier een afschrift bevatte van een tuchtstraf die overeenkomstig artikel 309 van de nieuwe gemeentewet doorgehaald was, dat de gemeenteraad rekening gehouden had met een "informele waarschuwing" die de gemeentesecretaris in 1991 aan verzoeker had gegeven en omdat de gemeenteraad in zijn besluit verwees naar de ongunstige evaluaties die verzoeker in 1994 en 1997 had bekomen zonder dat de desbetreffende stukken in het tuchtdossier waren neergelegd;

1.3. Overwegende dat verzoeker er bij brief van 1 oktober 1997 van verwittigd is dat zijn dossier, "aangepast aan de vormelijke opmerkingen van de voogdijminister" (bedoeld wordt de verwijdering van een afschrift van de beslissing van 2 mei 1984 uit het dossier, de weglating uit de overwegingen van de verwijzing naar de doorgehaalde tuchtstraf en de informele waarschuwing en de vermelding van de evaluaties), op 16 oktober 1997 opnieuw aan de gemeenteraad zou voorgelegd worden; dat verzoekers raadsman tegen die handelwijze geprotesteerd heeft waarna het college van burgemeester en schepenen op 29 oktober 1997 besloten heeft de aangelegenheid op de agenda van de gemeenteraad dd. 20 november 1997 te plaatsen;

Overwegende dat de gemeenteraad op 20 november 1997, na verzoekers raadsman gehoord te hebben, besloten heeft de beslissing van 19 juni 1997 in te trekken en aan verzoeker dezelfde tuchtstraf van de terugzetting in graad op te leggen, weze het met ingang van 1 december 1997; dat die beslissing het eerste voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering;

1.4. Overwegende dat verzoeker op 11 december 1997 beroep ingesteld heeft tegen het besluit van de gemeenteraad; dat dit beroep op 12 december 1997 bij de administratie van het Vlaamse Gewest ingekomen is; dat

de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, na de partijen gehoord te hebben, op 11 februari 1998 de tuchtstrafbeslissing van 20 november 1997 goedgekeurd heeft; dat dit besluit, het tweede bestredene, bij aangetekende brief van 12 februari 1998 aan verzoeker en aan het gemeentebestuur ter kennis gebracht is;

2. Overwegende, ambtshalve, dat verzoeker geen enkel voordeel kan halen uit de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 11 februari 1998; dat immers uit het administratief dossier blijkt dat op het ogenblik waarop die beslissing naar de betrokken partijen gestuurd is -12 februari 1998- het gemeenteraadsbesluit van 20 november 1997 overeenkomstig artikel 6 van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet de stilzwijgende goedkeuring bekomen heeft door het verstrijken, op 10 februari 1998, van de termijn van goedkeuring na de inkomst van het gemeenteraadsbesluit bij de administratie van het Vlaamse Gewest op 12 december 1997; dat de na het verstrijken van de goedkeuring genomen uitdrukkelijke goedkeuringsbeslissing verschijnt als een rechtens overbodige beslissing die de stilzwijgende goedkeuring niet kan vervangen; dat de schorsing van die beslissing dan ook niet zal beletten dat het gemeenteraadsbesluit uitvoerbaar wordt;

3. Overwegende dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid slechts bevolen kan worden op voorwaarde dat de verzoekende partij het bewijs levert van de dringende noodzakelijkheid, dat zij aantoonst dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent en dat zij ernstige middelen aanvoert;

4.1. Overwegende, wat de eerstvermelde voorwaarde betreft, dat de procedure van de schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderingsprocedure is die de gewone rechtsgang voor de Raad van State verstoort en de rechten van de verdediging ernstig beperkt; dat een verzoekende partij slechts van die procedure gebruik kan maken wanneer zij aantoonst dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar berokkent van die aard is dat een schorsing volgens de gewone procedure te laat zal komen omdat het nadeel zich dan reeds zal hebben gerealiseerd zodat een schorsing op dat ogenblik geen of nog slechts een miniem nut kan hebben;

4.2.1. Overwegende dat verzoeker het uiterst dringend karakter van zijn vordering steunt op volgende gegevens: door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen zal hij niet meer als ingenieur-diensthooft kunnen functioneren maar moet hij de uitvoerende taak van tekenaar opnemen; de vernedering en de schandvlek die daaruit voortvloeit, inzonderheid doordat de terugzetting gebeurt vanuit "de op één na hoogste functie in de dienst" naar de laagste functie, vormt voor hem een moeilijk te herstellen moreel nadeel; tot nog toe heeft hij kunnen voorkomen dat hij dat nadeel in de praktijk moest ondergaan doordat hij met ziekteverlof was, maar indien de beslissing "niet bij hoogdringendheid geschorst wordt, bestaat de kans dat (hij) in de loop van de volgende dagen de nieuwe functie daadwerkelijk zal moeten opnemen en zich aan de publieke vernedering zal moeten blootstellen", hetgeen tot nog grotere psychische moeilijkheden kan leiden dan deze waaraan hij nu reeds is blootgesteld;

4.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij het uiterst dringend karakter van de vordering betwist; dat zij aanvoert dat verzoeker niet uiteenzet "waarom de gewone schorsingsprocedure niet zou volstaan om het

eventueel moeilijk te herstellen ernstig nadeel te verhelpen", dat rekening houdend met de onmiddellijke uitvoerbaarheid van tuchtstraffen de "schandvlek" waarop verzoeker doelt reeds bestaat van het ogenblik dat de beslissing genomen is en dat verzoeker trouwens op geen enkele wijze aantoont dat hij "eerstdaags het werk zal hervatten"; dat zij daaraan toevoegt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging niet mag gezien worden als een hulpmiddel in het kader van een psychiatrische behandeling en dat, in geval de Raad van State verzoeker in zijn redenering volgt, de procedure van schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid "vanaf nu de regel wordt in tuchtzaken" omdat elke tuchtstraf onmiddellijk uitvoerbaar is, hetgeen ingaat tegen "de basisfilosofie van deze procedure, die een uitzonderingsprocedure moet blijven";

4.3. Overwegende dat de Raad van State het standpunt van verzoeker niet bijvalt; dat indien verzoeker de schorsing volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verkrijgt het gewis zo is dat hij op die wijze voorkomt dat hij fysiek de gevolgen moet ondergaan van de vernedering die de terugzetting in rang voor hem inhoudt; dat hij daarmee evenwel aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid een gans andere inhoud geeft dan degene die de Raad van State voorstaat en die sub 4.1. vermeld is; dat in die optiek verzoeker niet moet aantonen dat zijn nadeel groot is of dat dat nadeel door bepaalde feitelijke omstandigheden kan verergeren, maar wel dat de realisatie van het nadeel -of het verergeren ervan- vooraleer de Raad van State volgens de gewone schorsingsprocedure een uitspraak zou doen die uitspraak om reden van de inmiddels onomkeerbaar gevestigde situatie tot een formele procedurestap zou herleiden;

Overwegende dat verzoeker zich beroept op een moreel nadeel gekoppeld aan de statutaire toestand

waarin hij met de bestreden beslissing geplaagd wordt; dat de gewone schorsing van die beslissing dat nadeel wegneemt omdat de eerste verwerende partij er dan toe verplicht is verzoeker voorlopig te behandelen als een niet in graad teruggezet ambtenaar; dat verzoeker niet aantoont dat de realisatie van dat nadeel -de psychische gevolgen verbonden aan zijn tewerkstelling als tekenaar- in de tijdspanne die nodig is om volgens de gewone schorsingsprocedure een uitspraak te doen hem in een onomkeerbare situatie dreigt te brengen, die een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure zinloos maakt;

5. Overwegende, bijkomend, dat het verzoekschrift in vier middelen de regelmatigheid van de beslissing van 20 november 1997 van de gemeenteraad in vraag stelt; dat die middelen hierna op hun ernstig karakter onderzocht worden;

5.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van het algemeen rechtsbeginsel van de onpartijdigheid in tuchtzaken, van de door artikel 305, § 1, van de nieuwe gemeentewet ingestelde verplichting om tuchtstrafbeslissingen "naar de vorm met redenen (te omkleden)", van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële en formele motiveringsverplichting; dat hij, wat het eerste onderdeel betreft -de schending van de onpartijdigheidsverplichting- uiteenzet dat het college van burgemeester en schepenen, doordat het het agenda-punt voor de vergadering van de gemeenteraad van 16 oktober 1997 heeft geformuleerd als "1. (de) kennisname van de niet-goedkeuring door de voogdijminister van het gemeenteraadsbesluit van 19.06.1997 wegens enkele vormelijk aspecten (en) 2. (de) handhaving van de tuchtstraf: terugzetting in graad", zich voorafgaand aan de vergadering van de gemeenteraad een oordeel over de

tuchtzaak heeft gevormd waarop de leden van dat college nadien niet meer konden terugkomen zonder gezichtsverlies te lijden zodat er in hunnen hoofde een vermoeden van partijdigheid ontstaan is dat hen had moeten beletten deel te nemen aan de vergadering van de gemeenteraad waarop zijn tuchtzaak behandeld is; dat hij daaraan toevoegt dat hij de gemeenteraad, ter gelegenheid van zijn verhoor op 20 november 1997, heeft gewezen op het bestaan van die schijn van partijdigheid, maar dat zulks de leden van het college niet belet heeft aan de stemming over zijn zaak deel te nemen; dat hij, wat als het tweede onderdeel van het middel kan worden gezien -de schending van de motiveringsverplichting-, uiteenzet dat de gemeenteraad in zijn beslissing van 20 november 1997 op een onvoldoende draagkrachtige en pertinente wijze zijn argumentatie over het bestaan van partijdigheid in hoofde van het schepencollege beantwoordt;

5.1.2.1. Overwegende dat in de wijze waarop het college van burgemeester en schepenen het op de tuchtzaak van verzoeker betrekking hebbende agendapunt, na de tussenkomst van het niet-goedkeuringsbesluit van 16 september 1997, aanvankelijk heeft geformuleerd inderdaad de bedoeling kan gelezen worden dat het kon volstaan de eerste tuchtstafbeslissing mits enkele vormelijke opfrissingen gewoon over te doen; dat het mogelijks ook zelfs de bedoeling van het schepencollege was om de debatten in de gemeenteraad in die zin te beperken; dat evenwel, ten gevolge van de tussenkomst van de raadsman van verzoeker, het college van burgemeester en schepenen op 29 oktober 1997 besloten heeft verzoeker voor een nieuw verhoor door de gemeenteraad op te roepen en dat het college, bij de vaststelling van de agenda van die vergadering een heel wat neutralere term gebruikt heeft, te weten "het verhoor van Hans SIFFER of van zijn raadsman met het oog op het eventueel nemen van een tuchtmaatregel"; dat in de enigszins ongelukkige

formulering van het agendapunt van een gemeenteraadsvergadering, waarop verzoeker de aandacht vestigt en die het college van burgemeester en schepenen trouwens op vraag van verzoekers raadsman rechtgezet heeft, de Raad van State geen reden ziet om in hoofde van de leden van het schepencollege een vorm van partijdigheid te ontwaren die hen ervan had moeten onthouden aan de vergadering van 20 november 1997 van de gemeenteraad deel te nemen; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.1.2.2. Overwegende dat de formele motiveringsverplichting tot doel heeft de betrokkene op de hoogte te brengen van de redenen waarom een bepaalde beslissing genomen is, teneinde hem in staat te stellen met kennis van zaken binnen het raam van de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen aan te tonen dat de tot uiting gebrachte motieven de beslissing in rechte niet kunnen dragen; dat te dezen de bestreden gemeenteraadsbeslissing uitdrukkelijk antwoordt op de door verzoekers raadsman geformuleerde bemerking betreffende de partijdigheid die de leden van het college van burgemeester en schepenen volgens hem ten toon gespreid hadden; dat met name verwezen wordt naar de redactie door het college van burgemeester en schepenen van een voorstel van beslissing -feit dat door verzoeker niet als een onregelmatigheid bestempeld wordt- en naar de ultieme consequentie die aan de stelling van verzoeker verbonden is, te weten dat elk gemeenteraadslid dat ter gelegenheid van de eerste bespreking van verzoekers tuchtzaak een bepaalde mening heeft geuit niet zou "mogen deelnemen aan deze beraadslaging en stemming"; dat die uiteenzetting, mede in acht genomen hetgeen bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel gesteld is, een afdoend antwoord geeft op de bemerking van verzoeker; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

5.2.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 309 van de nieuwe gemeentewet en van het motiveringsbeginself, doordat artikel 309, eerste lid van de nieuwe gemeentewet, waarin bepaald is dat de tuchtstraf van de waarschuwing na verloop van één jaar doorgehaald moet worden, aan het personeel garandeert dat met een doorgehaalde tuchtstrafbeslissing geen rekening meer gehouden kan worden om de strafmaat te bepalen voor nieuwe feiten terwijl in zijn geval de gemeentesecretaris, nadat hij in zijn eerste verslag van 27 mei 1997 verwezen had naar een waarschuwing uit 1984 en een informele waarschuwing uit 1991, in zijn bijkomend verslag van 22 oktober 1997 wel een nuancering heeft aangebracht door te stellen dat de passages betreffende die vroegere maatregelen in zijn eerste verslag moesten weggelaten worden, maar dat het origineel verslag, met de verwijzing naar de doorgehaalde tuchtstraffen, steeds in het dossier aanwezig gebleven is;

5.2.2. Overwegende dat naar luid van artikel 309 van de nieuwe gemeentewet de tuchtstraf van de waarschuwing na verloop van een termijn van één jaar na de uitspraak "van ambtswege in het persoonlijk dossier" van de betrokkene doorgehaald wordt; dat die doorhaling betekent dat er met de doorgehaalde tuchtstraf geen rekening meer kan gehouden worden, onder meer wanneer beraadslaagd wordt over het opleggen van een nieuwe tuchtstraf;

Overwegende dat de gemeentesecretaris in het tuchtverslag dat hij op 27 mei 1997 opstelde melding gemaakt heeft van een waarschuwing die het college van burgemeester en schepenen op 2 mei 1984 aan verzoeker opgelegd heeft en dat hij ook een afschrift van die tuchtbeslissing bij het tuchtdossier heeft gevoegd; dat de gemeentesecretaris in datzelfde verslag ook verwezen heeft naar een "informele waarschuwing" die hij op

7 oktober 1991 aan verzoeker gegeven heeft; dat de gemeenteraad in zijn beslissing van 19 juni 1997 die vermeldingen overgenomen heeft, hetgeen voor de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden reden was om het gemeenteraadsbesluit van 19 juni 1997 niet goed te keuren; dat de gemeentesecretaris, teneinde aan het niet-goedkeuringsbesluit tegemoet te komen, een aanvullend verslag opgemaakt heeft waarin hij stelt dat de door de minister gelaakte passages uit zijn verslag van 27 mei 1997 moeten "weggelaten worden" maar dat "de ten laste gelegde feiten, beschreven in (zijn) eerste verslag van 27 mei 1997 voldoende zwaar zijn" om bij zijn toentertijd gedane voorstel, te weten de terugzetting in graad van ingenieur-diensthooft naar tekenaar, te blijven; dat het gemeentebestuur ook het afschrift van de beslissing van 2 mei 1984 betreffende de doorgehaalde tuchtstraf uit het tuchtdossier verwijderd heeft; dat de gemeenteraad op 20 november 1997, naar blijkt uit de aanhef van de bestreden beslissing, uitdrukkelijk van die nieuwe gegevens kennis genomen heeft en er volgende beoordeling aan heeft verbonden: "Overwegende dat de gemeenteraad thans bij zijn overwegingen tot onderhavig besluit geenszins rekening houdt met de betwiste antecedenten zoals vermeld in het niet-goedkeuringsbesluit van de minister" en "overwegende dat, zelfs na weglating van de elementen waarop de minister zich baseerde om het gemeenteraadsbesluit van 19.06.1997 niet goed te keuren, de overblijvende ten laste gelegde feiten voldoende zwaar zijn om de strafmaat van terugzetting in graad te handhaven"; dat daaruit duidelijk blijkt dat de gemeenteraad bij het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk afstand genomen heeft van de eerder door hem in aanmerking genomen maar door de goedkeurende overheid niet aangenomen elementen die betrekking hadden op beslissingen die als doorgehaald moesten worden gezien; dat het middel niet ernstig is;

5.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat hem "tekortkomingen aan de beroepsplichten door onvoldoende kwantitatieve en kwalitatieve taakuitoefening" worden verweten maar dat die omschrijving "dermate vaag" is dat hij er zich niet heeft kunnen tegen verweren en dat zij daarenboven steunt op slechts één stuk dat afkomstig is van zijn rechtstreekse overste met wie hij in een conflictsituatie leeft; dat hij die onregelmatigheid juridisch inkleedt als de schending van "het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging, van artikel 6 E.V.R.M., het motiveringsbeginsel en machtsafwending";

5.3.2.1. Overwegende dat het verslag van 27 mei 1997 van de gemeentesecretaris met betrekking tot de tekortkomingen van verzoeker aan zijn beroepsplichten (de tweede groep van tenlasteleggingen waarop de bestreden beslissing steunt) onder de hoofding "De wijze waarop Hans Siffer zijn taak uitvoert stemt noch wat kwantiteit, noch wat inhoud en kwaliteit betreft overeen met de topfunctie die hij bekleedt" een aantal precieze gegevens vermeldt die een behoorlijk verweer mogelijk maken; dat het verslag aan verzoeker ter kennis gebracht is zodat hij onmiskenbaar in de mogelijkheid geweest is zich dienaangaande te verdedigen;

5.3.2.2. Overwegende dat het wel juist is dat het administratief dossier wat de tekortkomingen aan de beroepsplichten betreft naast het verslag van de gemeentesecretaris slechts één bewijsstuk bevat -met name een verslag van verzoekers dienstchef CARLENS- maar dat zulks op zich de gemeenteraad niet moest verhinderen de tuchtfacten voor bewezen te houden; dat in de huidige stand van het geding de Raad van State daarvoor vaststelt dat verzoeker er niet in slaagt de correctheid en de geloofwaardigheid van zijn meerderen in hun optreden tegenover hem, en dus de bewijswaarde van hun beider

uiteenzetting, op enige wijze in het gedrang te brengen;
dat het middel niet ernstig is;

5.4.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending van het evenredigheidsbeginsel en machtsafwending aanvoert doordat hij met de bestreden beslissing teruggezetzeld wordt in een graad die veel lager is dan degene die hij voordien bekleedde; dat hij uiteenzet dat, indien het de regel is dat de terugzetting in graad gebeurt in de onmiddellijk lagere graad, er niet zonder een objectieve reden, verband houdend met het belang van de dienst, teruggezetzeld kan worden naar een veel lagere graad, hetgeen in zijn geval gebeurd is;

5.4.2.1. Overwegende dat de Raad van State ten aanzien van de vraag of de opgelegde straf in verhouding is tot de bewezen tuchtinbreuken slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt;

5.4.2.2. Overwegende dat verzoeker tuchtrechtelijk gestraft is wegens fraude met de tijdsregistratie van zijn dienststopdrachten, wegens tekortkomingen aan zijn beroepsplichten en wegens het niet-aanduiden op zijn verlofkaart van elf daadwerkelijk opgenomen vakantiedagen; dat verzoeker de feiten en het tuchtrechtelijk karakter van de eerste en de derde groep tenlasteleggingen niet ontkent; dat bij de bespreking van het derde middel gebleken is dat ook de verwijten i.v.m. de tekortkoming aan zijn beroepsplichten, vervat in het verslag van de gemeentesecretaris en de hoofdingenieur-directeur, bij de beoordeling konden betrokken worden;

5.4.2.3. Overwegende dat de aan verzoeker ten laste gelegde tekortkomingen, als geheel genomen, een ernstig karakter hebben en dus een ernstige tuchtstraf rechtvaardigen; dat de terugzetting in graad een ernstige tuchtstraf is; dat de gemeenteraad in dit geval die

straf nog een zwaarder karakter heeft gegeven door verzoeker niet terug te zetten in de onmiddellijk lagere graad, maar door hem vanuit een verantwoordelijke functie te degraderen naar een graad die nog louter uitvoerende taken inhoudt;

Overwegende dat de bestreden beslissing, na eerst uitdrukkelijk "de elementen waarop de minister zich baseerde om het gemeenteraadsbesluit van 19.06.1997 niet goed te keuren" buiten beschouwing gelaten te hebben, overweegt dat "het tuchtrechtelijk verleden van betrokkene, de aard van de door hem beklede voorbeeld-functie en het repetitief karakter der feiten een zware straf verantwoorden, namelijk een terugzetting in een graad en functie met een gebonden en vastomlijnd takenpakket in structureel verband en onder permanente leiding en toezicht van een chef"; dat die redengeving in acht genomen, de Raad van State er niet kan toe besluiten dat de straf kennelijk niet evenredig is met de gepleegde tuchtinbreuken of dat de gemeenteraad geen redenen geput uit het dienstbelang zou gehad hebben om aan verzoeker de terugzetting in de graad van tekenaar op te leggen; dat het middel niet ernstig is;

6. Overwegende dat geen van de middelen gericht tegen de tuchtstrafbeslissing van 20 november 1997 van de gemeenteraad van Genk ernstig zijn; dat ook vanuit dat oogpunt de Raad van State niet vermag de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen van het besluit van de gemeenteraad van 20 november 1997;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien maart 1900 achtenennegentig, door:

de H. A. VANDENDRIESSCHE, wnd. kamervoorzitter,
Mevr. A. TRUYENS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

A. VANDENDRIESSCHE.